

ÚVODNÍK

Sedím nad korekturou dalšího čísla Twisteru a hledím na klec, ve které sídlí naše dvě činčily, Činuška a Barbucha. Jsou spolu - a to celé dny spolu - už čtyři roky, což je totéž jako 15 let u lidí, a zdá se, že nemají žádný problém. Když odpočívají, jedna z nich si dřepne, druhá jí opře tlapy a hlavičku o hřbet, vzájemně se hřejí a spí. Když neodpočívají, poskakují po kleci, hrabou, hledají, krmí se, koukají, vzpínají se na jako že chtějí od kolemjdoucího pohladit nebo přikrmit. Jen tak mimochodem, za pochodu, odchovaly šest vrhů mláďat. Neznají rozvodová řízení, neznají pomluvy, neurážejí se, nemanipulují se vzájemně, nelžou, nevykecávají po telefonu, neinstalují odposlouchávací zařízení, nechápou rozhlas... To všechno proto, že neumějí mluvit.

Přestože mě jazyky živí, občas jim závidím. Všechno má dvě tváře - výhody a nevýhody. A tak, jako mohu pomocí ohně hřát a vařit nebo taky ničit, sekerou tvořit nebo ubližovat, látkou zdobit nebo hyzdit, tak i slovem mohu pomáhat nebo zraňovat. Vždy záleží na člověku, do jehož rukou se daná věc dostane.

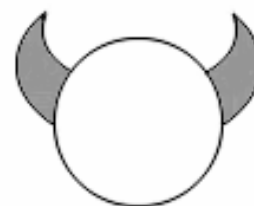
To, že jsme vytvořili nový kmen zase pod hlavičkou Ligy lesní moudrosti, nebyla pohodlnost. I nás fascinuje hloubka myšlenek E. T. Setona, jeho usilovné hledání nazvané „stezkou lesní moudrosti“. Vznik našeho kmene provázela spousta slov a ne všechna svědčila o tom, že se považujeme za „hledače cesty“ a že se někteří honosíme i vyššími tituly. Jak často se v životě stává, že se potkají dva lidé, jejich cesta je kousek společná, byť i jeden jede třeba na kole a druhý na koni, a pak se jejich cesty zase rozejdou, protože každý směřuje jinam? Co člověk, to cíl - a je zbytečné se dohadovat, či cesta a či cíl je či není lepší, pravá/ý či jaká/ýkoliv jiná/ý. Asi tak, jako je zbytečné přesvědčovat jiného, že červená a zelená jsou dvě různé barvy, protože může jít o barvoslepeho, který má svou „pravdu“, aniž ho tato skutečnost činí méněcenným. A jako vždy, i zde mám dvě možnosti - buď akceptuji, že ten druhý má svou představu a „pravdu“ - nebo se s ním do krve pohádám a budu ho pomlouvat, že šíří lži, a podle možností mu nasadím psí hlavu spoléhaje na to, že dostatečně přesvědčivě přednesenému tvrzení lidé uvěří, aniž se pokoušejí ověřit jeho opodstatněnost či dokonce pravdivost. Usvědčí-li náhodou někdo ze lži mne, nenechám se těmito „pletichami“ zviklat...

Právě proto, že cest i cílů je mnoho, bude možná dobré si pravidelně v každém čísle něco málo z lesní moudrosti připomenout.

Jistě všichni znáte starý indiánský příběh, který pod názvem Stoupání na horu zachytil E. T. Seton. Dnes už je těžké říci, odkud příběh pochází.

Já jsem jej před třemi lety v Arizoně slyšela v podání jednoho indiánského náčelníka ve verzi delší, než najdete ve Svitku březové kůry. Pro úplnost a pro snazší orientaci uvádím i shodnou první část v Setonově podání:

TWISTER

č. 02/ročník 0

STOUPÁNÍ NA HORU (navajská verze)

Daleko na vyprahlém Jihozápadě stojí indiánská vesnice a za ní se tyčí z pouště vysoká hora. Vyšplhat na tuto horu znamenalo velký čin, a tak všichni chlapci ze vsi toužili, aby se o to mohli pokusit. Jednoho dne jim náčelník řekl: „Nu tak, chlapci, dnes se můžete všichni pokusit na tu horu vylézt. Vyjděte hned po snídani a jděte každý tak daleko, jak dokážete. Až budete unaveni, vraťte se, ale každý z vás mi přinese větvíčku z toho místa, kam až došel.“

Vydali se na cestu plni naděje a každý cítil, že jistě dorazí až na vrchol.

Ale brzy se loudavě vrátil tloušťík a vztáhl k náčelníkovi ruku, v níž držel kaktusový list. Náčelník se usmál a řekl: „Milý hochu, ty ses vůbec nedostal k úpatí hory; ani jsi nepřešel poušť.“

Později se vrátil druhý chlapec. Přinesl šalvějovou snítku. „Došel jsi na úpatí hory,“ řekl náčelník, „ale vzhůru jsi nešplhal.“

Další hoch měl větvíčku lindy. „Dobře,“ řekl náčelník, „ty ses dostal až k pramenům.“

Později přišel další chlapec s trnitou větvíčkou. Když ji náčelník uviděl, usmál se a řekl: „Ty jsi šplhal vzhůru; dostal ses až k prvnímu kamenitému splazu.“

Odpoledne dorazil hoch s cedrovou snítkou a stařec řekl: „Podal jsi dobrý výkon, dostal ses až do poloviny hory.“

O hodinu později přišel hoch s borovou větvíčkou. Tomu náčelník řekl: „Výborně! Ty jsi vyšplhal až ke třetímu pásu, měl jsi za sebou tři čtvrtiny výstupu.“

Slunce už stálo nízko, když se vrátil poslední. Byl to vytáhlý krásný chlapec vznešené povahy. Přicházel k náčelníkovi s prázdnýma rukama, ale oči mu zářily: „Můj otče,“ řekl, „dostal jsem se tam, kde nebyly žádné stromy - neviděl jsem žádné větvíčky, ale spatřil jsem Zářící Moře.“

Také starcova tvář se rozzářila, když slavnostním hlasem říkal: „Poznal jsem to! Když jsem ti pohlédl do tváře, poznal jsem to. Ty ses dostal až na vrchol. Nepotřebuješ žádnou větvíčku. Je to napsáno v tvých očích, zvoní to v tvém hlase. Pociť jsi nadšení, můj hochu, viděl jsi nádheru hory.“

Slunce už zapadlo, když si náčelník uvědomil, že ještě jeden z chlapců, kteří ráno odešli, není zpátky. Vydal se tedy do jeho týpí, aby zjistil, zda se chlapec již vrátil.

V týpí našel jen chlapcovu matku, která se už o syna také strachovala.

Když se chlapec nevrátil ani ráno, vyslal náčelník tři muže, aby ho šli hledat.

Vrátili se až k polednímu. Na nosítkách nesli starou ženu a chlapec jim pomáhal nosítka nést.

„Co se stalo?“ zeptal se náčelník chlapce přísně. „Proč jsi nešel s ostatními na horu?“

„Chtěl jsem jít, otče,“ řekl chlapec smutně. „Víš, že jsem se na ten okamžik už dlouho těšil. Ale zaslechl jsem volání o pomoc - všichni jsme ho zaslechl. Šel jsem po hlase a našel jsem tuto stařenu, která v lese na úpatí hory uklouzla a zranila si nohu. Ležela tam už celou noc a z posledních sil se klackem bránila dravé zvěři. Na to, aby šla o berlích, byla příliš slabá. Prosila mne, abych jí pomohl zpátky. Upletl jsem vlek, ale nemohl jsem postupovat rychleji, částečně jsem ji musel nést, protože ji zraněná noha při každém nárazu velmi bolela, a tak nás bojovníci našli dřív, než jsme se dokázali vrátit. Je mi líto, jestli jsem Tě zklamal, otče. Ostatní šli dál - kdybych pokračoval i já, co by se s ní stalo?“

Mezitím se kolem nich shlukli ostatní chlapci a někteří zaslechl jeho slova. Než stačil rozvážný náčelník cokoliv říct, vykřikl jeden z menších hochů.

„Tobě se určitě dál nechtělo a přivítal jsi příležitost, že se budeš mít na co vymluvit. Měl bys na horu jít znovu hned zítra, abys ukázal, co umíš!“

Napadený chlapec na to neřekl nic, jen pokrčil rameny a zvedl oči k náčelníkovi. Ten mu s úsměvem položil ruku na rameno a pravil:

„Můžeš jít na horu zítra, chlapče, chceš-li, ale je to zbytečné. Došel jsi na vrchol hory dřív, než jsi vůbec vyrazil. Tvé srdce zná nejen výhled z vrcholu hory, nýbrž i pohled z oblaků nad ním... a tvé mlčení mi říká, že dávno víš, že je marné chtít po krtkovi, aby pochopil orla...“

PŘEDSTAVUJEME - OHNIVEC KMENE

Jaké jsou Tvé cíle jakožto ohnivce NZ?

Pomáhat vytvářet a udržovat zvyky a tradice v novém kmeni bez dlouhé historie. Otázka je, jestli to, na co jsme si za posledních pár měsíců naší činnosti zvykli, není to právě. Jestli je nutné za každou cenu cosi uměle vytvářet.

Podílíš se i jinak na chodu kmene?

Nejvíce času mi zatím zabírá příprava a realizace schůzek a výprav. Většinu členů tvoří děti a ty jsou náročné a nic nám neodpustí. Někdy to dá pěknou fušku naplánovat kvalitní program, dodržet ho a v případě neúspěchu u dětí ho operativně změnit ke spokojenosti všech. Stabilně jsme na to tři dospěláci, občas se najdou hosté, kteří přispějí svojí troškou do mlýna. Doufám, že jich bude víc a přestanou být pouhými hosty.

Kde berete inspiraci pro program?

Každý z nás prošel nějakou organizací jako účastník, organizátor či obojí. Já jsem měla (někde i mám) tu čest s Prázdninovou školou Lipnicí, Pionýrem, Klubem Dlažka, Brontosaurem. Program těchto organizací je většinou stavěn na výchově prožitkem, kterou se snažím uplatňovat i na nás. Ze začátku jsem měla obavy používat aktivity, které jsou určeny pro dospělé, ale děti mě mile překvapují, že toho spoustu zvládají lépe. Časem pravděpodobně vyčerpáme nejlepší kousky, proto uvažujeme o spolupráci a výměně nápadů s jinými, nejen dětskými kmeny. Myslím si, že není nutné se striktně držet indiánské tematiky, ale naopak žádoucí nabídnout dětem široké spektrum činností. Vždyť o tom je i Svitek.

Připravujete program i pro dospělé?

Speciální bez účasti dětí zatím ne. Ale každý dospělák má možnost účastnit se našich akcí jako organizátor nebo aktivní účastník. Musí se umět vrátit v čase trochu zpátky, chtít si hrát a vyřádit se. Nebo něco umět a mít chuť nás to naučit. Na našem letošním táboře jsme si vyzkoušeli, že drtivé většiny her a dílniček se může zúčastnit kdokoli bez ohledu na věk. Dospěláci zapojení do programu jsou určitě pro děti přínosem, vzorem a obrazem sounáležitosti, mnohdy v nich děti najdou rovnocenného soupeře. Někdy to mají děti, které nemají tolik předsudků jako dospělí, jsou mrštnější, nápaditější a spontánní, dokonce i jednodušší.

Poslední otázka, co Tě vede k účasti na chodu kmene?

Tvrdím, že každý člověk je alespoň trochu sobec. Tedy i já to dělám proto, že mě to něco přináší. Zřejmě to bude radost a uspokojení, že se dětem program líbí, že je nějak obohacuje, že jim můžu ukázat nečekané souvislosti, že jim pomáhám poznávat sebe a lidi, tak jako to jiní pomáhají objevovat mě. Ač studuji stavařinu, okrajově se zajímám o pedagogiku a psychologii a v dětech i dospělých našeho kmene a v zajímavých lidech blízkých našemu dění mám výborný studijní materiál. Není vyloučeno, že díky nedávným bouřlivým událostem, které předcházely vzniku Nové země, budu mít dostatek podkladů pro napsání vědecké práce. Jsem optimista a tvrdím, že všechno, co se stane, se má stát, nic není náhoda a všechno zlé je k něčemu dobré.

*Ptal se
redakční skřítek
Nevěštlavu*

CO BYLO... - DRAKIÁDA

16. 9. 2000

Vlastně to začlo už v úterý na schůzce. Piff naběhl s bambusem, tyčkami, špejlemi, nití a hedvábným papírem a začali jsme podle jeho pokynů kutit. Nasmáli jsme se přitom, až nás břicho bolelo. Konstrukce, kterou jsme začali vytvářet, nám dlouho připadala maximálně podezřelá. Katka si přivedla svou kamarádku Lenku Rokytovou. Ještě když jsme večer odcházeli domů, neměli jsme nejmenší tušení, co to vlastně přesně kutíme.

Zato v sobotu ráno, když jsme konstrukci dodělali, zavětrovali ji a začali polepovat hedvábným papírem, naše díla - drakouši, jak jim důvěrně říkaly děti - docela prokoukla. Ve dvou třetinách práce nám došel hedvábný papír, a tak jsme si museli vypomoci padákovým hedvábím. Nakonec se ukázalo, že to nebylo špatné řešení, protože se hedvábí sice při vytváření draka hůř lepilo, ale zato se později netrhlo, když nám naše příšerky spadly do šípkoví. Před polednem dorazila dokonce i Medvíďata s krásně duhovým drakem. Polívka k obědu musela počkat, až jsme draky dodělali - než jsme se k ní dopracovali, začaly některé děti pištět hlady a sbaštily všechno koňské žrádlo, které zbylo od minulých výprav. Po jídle jsme si sestavili první číslo Twisteru a četli jsme si, zatímco jsme čekali, až náčelník dokutí svého maxidraka (obvyklá megalománie, tentokrát inspirovaná bambusovými tyčkami, které již několik let překážely Dáši v garáži). Pak jsme se sbalili a vyrazili na Stránskou skálu.

Přes předpovědi meteorologů, že bude pršet, před polednem dokonce vyšlo slunce. Svítlo sice tak nějak nemocně, ale svítlo.

Nárazový vítr sice nebyl nic moc, ale když se Piffovi podařilo jeho maxipříšeru dostat několik desítek metrů nad zem, vznášela se tam spokojeně a takřka soběstačně, ať její provázek držel v ruce kdokoliv (on to ostatně Piff předpovídal už při jeho výrobě v klubovně, že jeho maxipříšera bude létat lépe než ty naše). Piff si bezpochyby splnil čin 3K4 - vyrob draka s pevnou konstrukcí o ploše 20 dm², vypust' jej na vzdálenost 150 m a v pořádku přitáhni zpět - a dařilo se mu to opakovaně. Stavbu draka s plochou 20 dm² zvládly samostatně i Katka s Lenkou, mladším pomáhali starší. Některým z nás se provázky docela solidně

šmodrchaly, protože jsme zvolili provázky příliš tenké, takže někteří draci se ne a ne dostat výš, ale jak je vzal do ruky Piff, poslouchali všichni jak beránci. Do výšek Piffovy maxipříšery se však nedostal prakticky žádný. Zdá se, že až drakům spravíme rány utržené při pádech do šípkových keřů a vybavíme je lepšími provázky, budeme muset techniku pouštění draků ještě podrobněji nastudovat na jedné

z dalších výprav - i když se zdá, že se k tomu dostaneme až na jaře, ne-li až příští podzim. Doprostřed našich dračích aktivit přišla i Pavča přímo z nádraží, ještě s báglem na hřbetě, jak přijela z cest. Jirka nám k dalším aktivitám v tomto duchu poslal podrobné studijní materiály, ze kterých Piff jistě načerpá přehršle dalších šílených nápadů. Je jen kupodivu, že dnešní námi vytvořené struktury v Jirkově skriptu jaksi nejsou uvedené. Zato se nám od Piffa dostalo podrobného výkladu o tom, proč plocha tady a díra tam a o fyzikálních principech toho, proč nám draci určitě budou létat a nelítají.

Nakonec Piff ještě zkusil vypustit svého maxidraka s jedním menším drakem ve vleku, ale vítr výrazně zeslábl a na západním obzoru se začala tvořit podkova tmavých mraků s mlhavými závoji deště. Přestože vál jižní vítr, podkova mraků se hrozivě rozevírala a blížila se k nám takovou rychlostí, že jsme o půl šesté vyklidili bojiště. Než jsme se dopravili k autobusu, mraci se ještě drželi, ale do klubovny jsme dorazili za deště s draky patřičně promoklími. Zdá se, že se deštivé konce stávají tradicí našich výprav...
D.

UZEMNĚNÍ

Když jsme vymýšleli jméno pro tento časopis, padl mj. i nápad, že by se mohl jmenovat Uzemnění. Tato žertem míněná poznámka mi zanechala v hlavě hlodajícího červíčka. Proč ne rubrika Uzemnění? Jenže co má být jejím obsahem?

Většinu problémů vyřeší čas. Ten můj navíc řeší průběžně členové kmene na všech akcích. Veselé a humorné poznámky, které létají vzduchem při hrách, během cesty a všech možných a nemožných činností stojí za zaznamenání. Ne vždy sice má člověk po ruce papír a tužku, takže toho spousta spadne do propadliště dějin, ale občas se zadaří. Jako třeba na jedné ze schůzek:

Při povídání o dalších akcích se Piff dostal až k zimnímu táboření a poznamenal, že rodičům našich dětí bude třeba vysvětlit, že táboření pod stanem děti mohou přežít i v zimě.

Jeho žena Hanka na to lakonicky konstatovala: „A proč chceme tábořit pod stanem? Nebylo by to lepší ve stanu?“

O NEJLEPŠÍ MUŠKU

19. 9. 2000

Nebývalo zvykem psát zápisy ze schůzek, ale tentokrát udělám výjimku, protože si myslím, že se tato schůzka zvlášť povedla.

Už tradiční začátek v kruhu s různými cviky na koordinaci a ovládání konkrétních částí ruky jako trefování prstem do nosu poslepu, potkávání odpovídajících prstů obou rukou poslepu z rozpažení, srážení zátky položené na láhvi za pochodu, trefování do značky na papíře napřaženou rukou za pochodu a podobné ptákoviny nás docela rozesmály, neboť jsme zjistili, že se mírně přeceňujem (to je lehký, prohlásila Katka a málem si vypíchla prstem oko ve snaze trefit se prstem do špičky nosu).

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ MUŠKU			
	Disciplína	Počet bodů	Pořadí
	1. šípky	_____	_____
	2. mince	_____	_____
	3. papíry	_____	_____
	4. míčky	_____	_____
	5. špejle	_____	_____
	6. korektor	_____	_____
	7. hrášky	_____	_____
	8. vlaštovky	_____	_____
	9. úklid	_____	_____
	Celkem	_____	_____

Program schůzky vycházel vlastně ze zkušeností získaných při netradičním desetiboji (nebo vlastně devítiboji) na dubnové výpravě do Vinických Šumic, kde se zjistilo, že s trefováním do čehokoliv máme trochu potíže. A tak Dáša sestavila devět (budiž to tradice) různých trefovacích disciplín a rozdělila je na tři skupiny, takže jsme se u nich po dvojicích prostrídali. Jako v Šumicích, i zde jsme dostali bodovací lístečky, které jsme pak půlku večera po celé klubovně usilovně hledali.

Ještě než jsme začali, přišla se za námi podívat Evča, vyřídila nám pozdrav od Peti a vybrala si z táborových fotek.

První kolo začalo tradičně připomenutím tábora - šipkami. (Naštěstí přišla Katka H. a zapojila se jako rozhodčí, takže byla zajištěna i patričná bezpečnost). Cvrnkání mincí po stole na cíl taky už známe. Zato házení plastové složky do přepravy nás poněkud překvapilo. Je to, pravda, poněkud netradiční disciplína - chvíli nám

trvalo, než jsme přišli na to, co všechno taková složka za letu umí.

V první pauze dorazil i kvůli veletržnímu blbnutí opozdívší se Piff a hned se - zvědavý jako vždycky - zapojil do soutěže.

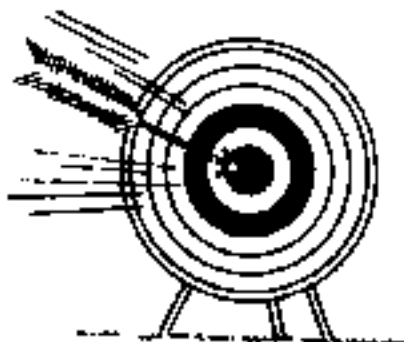
Zdálo se, že druhé kolo začne také tradičně, aspoň se tak dalo usuzovat podle vyvěšeného terče. Jenže tentokrát se od nás chtělo, aby se do terče trefil míček odražený od země. Druhá disciplína druhého kola evidentně souvisela s draky - zbylými špejlemi jsme se trefovali do kbelíku. Ať jsme házeli špejle jednotlivě nebo svazek po pěti, nasmáli jsme se dost a dost. Třetí disciplína zdánlivě s mířením vůbec nesouvisela - šlo totiž o vyhledávání jednoho konkrétního písmenka v textu. Brzy jsme ale zjistili, že to není tak docela jednoduché se na tento úkol soustředit - ale soustředění přece k míření neodmyslitelně patří.

Na třetí kolo jsme postavili tři stoly na bok, aby svými deskami tvořily štít bránící rozběhu hrášků po okolí. Proč? Trefovali jsme se z výšky opěradla židle do láhve od minerálky stojící na zemi mrňavými tmavočervenými zrnky azuki fazolí (hrášek neměli). I když se nám zpočátku zdálo, že se to nedá, trefila se nakonec Pawča dokonce dvakrát z pěti závodních hodů! Škoda, že už se nedělají láhve na mléko s širokým hrdlem, měli bychom tento úkol snazší. Další disciplínou bylo udělat si vlaštovku a trefit se s ní do terče (to už se k nám připojil i Tadeáš. Opět díky Katce Hanušové, která naučila některé zaostalce dělat z papíru vlaštovky). Poslední úkol byl na obratnost - naboso posbírat měkkou papučí nohama ze země a výskokem ji hodit do přepravy. Tady měla handicap Riči se svým kolenem v sádře.

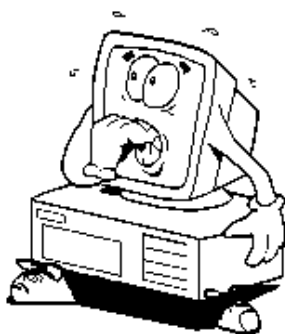
Program plánovaný na sotva hodinku a půl jsme si protáhli skoro do sedmi, než jsme se, s břišky plnými jablek, kterými nás Dáša s Pawčou vytrvale přikrmovaly (asi aby nemusely zavařovat), rozběhli domů. A kdo vyhrál? Všichni dostali nakonec za účast do zobáček jedno Tofffee a vyhlášení vítězů jsme odsunuli na příště,

protože Katka s Lenkou musely domů.

Pod čarou ale prozradíme, že vyhrála Katka, druhé byly Lištička s Riči a třetí Kýblik. A teď máme celý rok na trénování, protože si za rok soutěž - možná s trochu jinými disciplínami - zopakujeme. Doufejme, že se v programu najde místo i na nový luk a šípy, které jsme dostali z Šiklova mlýna. D.

DESATERO PŘÍPRAVY AKCE

Už je to pár pátků, co jsme začali s písemnými přípravami akcí a říkali si, že příprava výpravy je dost objemný úkol, který by si zasloužil písemné zachycení, aby byl každému jasný její rozsah a aby se na nic nezapomnělo. Tady je tedy pro kmenový almanach popis informací, které by měl vedoucí akce shromáždit v rámci její přípravy - přičemž budiž zdůrazněno, že nikde není vznesen požadavek, aby tohle všechno zajišťoval vedoucí akce sám. Je pouze jeho povinností si všechny tyto informace zjistit, zpracovat je písemně (pro případ, že by se akce nemohl zúčastnit), kopii včas předat nejlépe náčelnictvu a zajistit, aby všichni, kdo mají k akci přispět, tak zodpovědně, pečlivě a reprodukovatelně učinili. V jednotlivých bodech uvedené hlavičky případných tabulek slouží jako přehled, aby se na nic nezapomnělo.

- Označení** - obsahuje stručné označení akce buď pomocí místa, programu apod.
- Účastníci** - seznam předpokládaných účastníků. Jakékoliv anomálie uvést do poznámek - příjezd odjinud či jindy, ubytování, rizika (alergie, léky apod.), apod. Dělení seznamu účastníků podle věku kvůli slevám ČD.

Maskoti - pod 6 let	Děti - 6 - 15 let	Dorost - 15 - 26 let	Dospělí - nad 26 let
---------------------	-------------------	----------------------	----------------------

- Doprava** - nejen hlavní spoje (včetně cen kvůli kalkulaci a čísel spojů pro kontrolu), ale i všechny přípoje všech, o kom se ví, že přijede odjinud či jindy, včetně s tím spojených detailů (nástupiště, je-li málo času) či jiných povinností (vyzvednutí, posazení dětí na spoj, oznámení jejich odjezdu/příjezdu rodičům, kontrola příjezdu telefonicky, telefonní číslo, rezervace) apod.

Datum	Z (místo)	Čas	Do (místo)	Čas	Cesta	Číslo spoje	Cena	Poznámky
-------	-----------	-----	------------	-----	-------	-------------	------	----------

- Ubytování** - je-li jinde než venku, kontaktní osoby, spojení na ně, povinnosti (vystavení objednávky apod.), termíny úhrad, otevírací doby, přesné adresy, plánek umístění apod.
- Jídelníček** - se seznamem, co si mají vzít účastníci s sebou, kolik čeho se bere z eráru (rozdělení kde - na srazu nebo na schůzce), kolik čeho za kolik se nakupuje cestou a kde (ověřit otevírací doby, připravit alternativy v případě omezeného výběru), kdo a jak vaří (společně, po skupinách).

Den	Snídaně	Přesnídávka	Oběd	Svačina	Večeře
-----	---------	-------------	------	---------	--------

Vlastní s sebou	Erár s sebou	Koupit cestou	Počet ks	Cena za ks	Celkem cena
-----------------	--------------	---------------	----------	------------	-------------

- Rámcový program** - přehled všech aktivit včetně vaření, přípravy tábořiště, odsunu na dopravu apod. Jestliže se program dělí na 2 skupiny, musí být uvedené obě skupiny paralelně.

Den	Ranní blok	Dopolední blok	Polední blok	Odpolední blok	Večerní blok
-----	------------	----------------	--------------	----------------	--------------

- Zaměstnání, hry, činy** - podrobnější údaje o programových alternativách, s uvedením, kdo za ně odpovídá, pro případ výpadku popisy her a aktivit. Podrobná formulace činů, na jejichž přípravu akce zaměřená, včetně údaje, kdo čin má splněný a kdo ne.
- Vybavení** - vybava mimo běžnou výbavu jednotlivce, kdo bere.
- Úkoly** - co je třeba pro výpravu udělat, kdo to udělá a v jakém termínu.
- Rozpočet** - přehled příjmů a předpokládaných výdajů, osoba odpovědná za vedení pokladny během výpravy a za vyúčtování, je-li to někdo jiný než hospodář.

Příjmy - typ	Příjmy - výše	Náklady - typ	Náklady - výše
příspěvek účastníků		doprava	
		jídlo	
		ubytování	
		vstupenky	
		vybavení	
		jiné - specifikovat	
součet		součet	

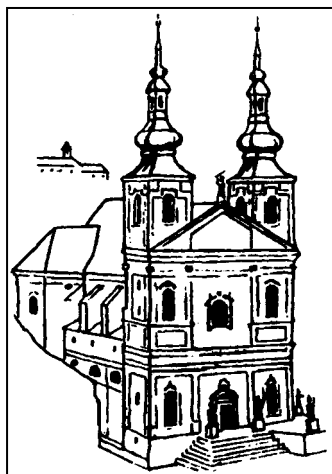
- Vyhodnocení výpravy** - zápis - co splněno, co ne, poučení, vyúčtování

D.

DÁ SE V BRNĚ SPADNOUT DO LEDNICE?

Možná se budete divit, ale můžete. Lednice je totiž díra na led a dokud nebyly všeobecně rozšířené elektrické mrazáky (ještě na počátku 20. století), měla ji ve sklepě každá hospoda, pivovar, řeznictví, ba i mnohý obytný dům. V zimě se tam navezl led ze zamrzlé řeky a vydržel tam až do podzimu.

Ptáte se, kde taková lednice je? Tak když půjdete ze Zelňáku na Petrov okolo divadla Husa na provázku, budete jednu lednici mít chvíli

přímo pod nohama. Asi osm metrů hlubokou a pár metrů v průměru. A když budete chodit středem města, po Špilberku, v okolí Pekařské a po Starém Brně, buďte si jisti, že skoro pořád budete mít pod nohama nějakou uměle vyhrabanou díru.

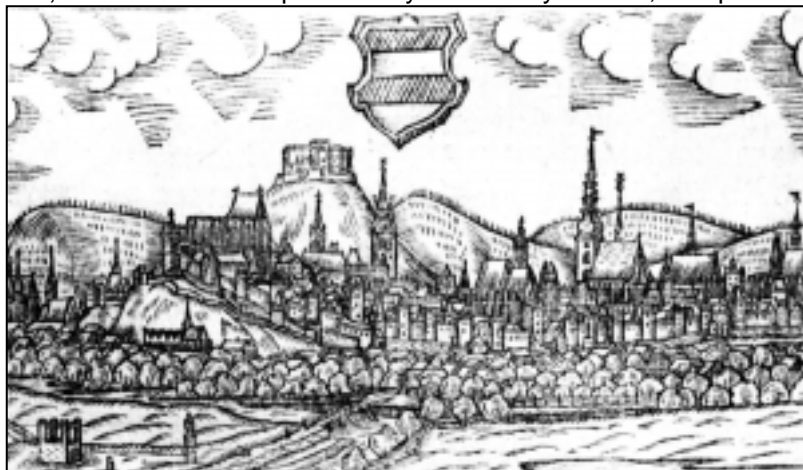
Už od 13. století, kdy Brno postupně vznikalo, stavěli lidé nejen domy, ale kopali i spousty různých podzemních prostor. Pod každým domem byl sklep, z počátku přístupný z ulice padacími dveřmi, v mnohém sklepě se nacházela lednice a sklady zboží kupeckých krámů, každý dům měl svou vlastní studnu a jímku na odpad, ke kašnám na náměstích vedly vodovody z podzemních vodotěsných pramenů a v okolí hradeb bylo plno chodeb, které sloužily vojenským a obranným účelům.

Kutalo se tady dávným Brňanům dobře. Svažité terén města sice neumožňoval vytvářet rozsáhlé mnohapatrové systémy chodeb, jaké známe třeba ze Znojma, Jihlavy nebo Tábora, ale spráše, na kterých Brno stojí, jsou sice měkké, ale přitom velice soudržné, takže se v nich nejen dobře kope, ale taky se vykopaný tunel hned tak nepropadne. Jak šla doba, tak měšťanům přestaly stačit sklepy pod vlastními domy a protože ve středověku se na některé věci zase tak moc nehledělo, kopali pod náměstími a ulicemi. Když někdo náhodou narazil na sklep souseda, tak díru zazdil a začal kopat jiným směrem. To se dělo zejména v 15. století a díky tomu se v centru města a na Pekařské (místa, která byla

uvnitř hradeb) prakticky nenajde místo, kde byste pod nohama neměli nějaký ten starší nebo novější sklep nebo tunel a na mnohých místech se dá sklepy procházet nejen z domu do domu, ale i z ulice do ulice. Jak šel čas, mnohé domy ve městě byly zbourány a místo nich byly postaveny jiné, měnily se trasy ulic a obrysy náměstí, staré sklepy byly zasypány nebo zazděny a za-pomenuty, kopaly se nové, ... Po vybudování městského vodovodu, někdy v 18. století, byl vydán příkaz k zasypání všech domovních studní, které byly často zdrojem infekcí díky skutečnosti, že sousedily s odpadními jímkami. Brňáci by ale nebyli Brňáci, kdyby příkaz vrchnosti neporušili. Ve studnách vybudovali falešné stropy, vrchní část zasypali a brali vodu ve sklepě. I na tyto studny se ale časem zapomnělo.

Plány starých sklepení se nedělaly nebo se ztratily, archiv několikrát vyhořel a člověk, když jde po městě, skoro neví, kde se může propadnout. A stalo se to nejednou. I celý nákladník, vůz na svoz odpadu a zásobník na beton zmizely na různých místech nečekaně v podzemí. To je taky jeden z důvodů, proč se od roku 1976 (to se propadla ta paní na Pekařské u svaté Anny a už ji nenašli) dělá postupný průzkum brněnského podzemí. Objevené prostory se mapují, vyklízí se suť, kterou jsou zasypány, dělá se archeologický průzkum (zvláště staré studny a odpadní jímky jsou velice zajímavé), stěny se zpevňují a prostory, které jsou v příliš špatném stavu, se zabetonovávají. V některých starých sklepech vznikají sklady nebo restaurace či vinárny (Charlie's Hat), muzea (Orlí, chystá se na Dominikánském náměstí), výstavní sály (akvária na Radnické), jiné teprve čekají na své využití a mnoho z nich teprve čeká na své objevení. Prozkoumán je zatím jen střed Brna a to asi tak ze dvou třetin.

Pokud chcete pár zajímavostí, tak vězte, že snad kromě úplného středu je podkopány celý Zelňý trh, nejeden poklop tam vede do starých sklepení a aby toho nebylo málo, tak prakticky

úhlopříčně přes něj vede štola, která zásobovala vodou Parnas. Pod Petrovem je spousta sklepů, mnohé jsou tesány do skály a v jednom místě bývalo i „Petrovské jezero“. To byl sklep zaplněný vodou z puklinových pramenů. Dnes je voda vyčerpána, zato se v mnohých místech velice rychle tvoří krápníková výzdoba. Pod Denisovými sady je 125 let nepoužívaný

vodojem s klenbou osm metrů vysokou a čtyři metry širokou. Na Dominikánském náměstí jsou obrovské sklepní prostory, které v některých místech sahají jen šedesát centimetrů pod povrch parkoviště a je tam i patnáct metrů hluboká studna. Z Pekařské se dá v mnoha místech projít skrz sklepy na Pellicovu a někde tam vede stará kanalizace vybudovaná podle projektu z roku 1824 (Krysí kanál a štola ze Špilberka). Od kina Scala vede asi sto sedmdesát metrů dlouhá chodba do parku naproti Janáčkovu divadlu. V tom parku je dokonce poklop větrací šachty. Tahle chodba nejenže sloužila při obraně města (vybíhala až za hradby), ale navíc je v jejím spodním patře stoka, kterou dodnes protéká voda. Do Komerční banky na Svobodáku vede (zazděný) tunel ... No a aby toho snad nebylo málo, tak pod ulicemi města vedou kolektory (chodby asi čtyři metry vysoké a dva a půl metru široké, kterými vede voda, kanalizace, telefon, elektrika, zkrátka všechno kromě plynu) a prý není tak daleko doba, kdy se začne stavět trasa podzemní šaliny.

Jestli vás tohle povídání zaujalo a vzbudilo ve vás touhu podívat se do nějakého starého sklepa či chodby, tak to splnilo svůj účel. Vězte, že se brzo v Twisteru objeví pozvánka na výpravu do běžně nepřístupných prostor brněnského podzemí. Pracujeme na tom.

Ve středu, 20. 9. 2000 na poutavé přednášce Ing. Svobody o brněnském podzemí, byli, bedlivě poslouchali, ba i poznámky si poctivě dělali: Dáša, Pawča, Peťa a Piff, který jest autorem tohoto „krátkého“ povídání.

ANKETA – PROGRAM DO BUDOUČNA

Uplynul první měsíc naší činnosti. To je příliš krátká doba na nějaké hodnocení. Zatím mohu jen konstatovat, že program jakýmstakým způsobem běží. Rozhodně nemůžu tvrdit, že je vše ideální a že jsem spokojen. Přetrvávají nám totiž staré bolesti. Účast na schůzkách i víkendovkách je v některých (naštěstí nemnoha) případech značně kolísavá a to poměrně dost komplikuje přípravu jakékoli činnosti a nelze se pak divit, když se nějaká akce stane nezajímavou prostě proto, že se půlka lidí, se kterými počítáme, prostě jen tak mýrnix-dýrnix nedostaví. Tím mám na mysli především dětské členy, pro které se program připravuje a na kterých nám záleží nejvíc. Možná je ale chyba někde jinde. Možná nenabízíme to, co byste chtěli.

Asi podobně jako ty z Vás, kteří jste absolvovali množství schůzek, výprav a sem tam nějaký tábor, ani mne nebaví neustále dokola omílat uzly, mapu, buzolu, první pomoc, stavění stanů, šifry, morseovku a pár dalších věcí. To všechno už dávno líp nebo hůř umíte. Je to sice potřeba trochu procvičit (a procvičovat se bude v rámci různých her, s jejichž pomocí také zjistíme „bílá místa“), některé věci dovést k dokonalosti (občas se můžou hodit) a fofrem je naučit mladší a nováčky, nemusí to ale zabírat většinu času. Dá se dělat i spousta dalších věcí. Snažíme se takový program připravovat. Chápu ale, že ne všechno, co děláme, Vám nutně musí vyhovovat a do hlav Vám bohužel nevidím. Byl bych proto rád, kdybyste popřemýšleli nad tím, co byste na schůzkách a výpravách rádi dělali a taky třeba o tom, co určitě dělat nechcete.

S programem víkendovek do Vánoc toho už moc nenaděláme. Spousta věcí je rozdělaná, připravená a zajištěná. Se schůzkami je to o něco lepší. Tam je do značné míry možno program přizpůsobit a pozměnit dle Vašich přání. Určitě se ale dá leccos udělat s programem od ledna do června.

Svoje nápady a náměty připíchněte na oranžovou nástěnku, vzdálenější členové a příznivci použijte e-mail (viz seznam členů kmene v čísle 1) nebo normální papírovou poštu. Pobavíme se o nich, zkusíme je zamontovat do programu dalších čtvrtletí a nejlepší z nich budou samozřejmě po zásluze potrestány, jak už to v životě chodí.

Piff

STROMKY A KONĚ

29. 9. - 1. 10. 2000

Výprava začala tradičním přesunem na louku u Višňového potoka u Kořence. Neutábořili jsme se však na dolním konci, ale takřka dokonale jsme naše stany ukryli na konci horním v zákrutu potoka v lese. Kolem oběda jsme sbírali a určovali plody stromů, keřů a bylin na čín a zko-ušeli si poslepu ujít čtverec se základnou 50 kroků. No, časem to nacvičíme. Na odpoledne jsme měli s Jarou Korčákem domluvenou brigádu. Čekání jsme si zkrátili nácvikem pantomimy. Na poprvé nám to docela šlo. Začali jsme předváděním filmů: Mylady a Sám doma. No jen si to zkuste! V nejlepším došel Jara a vypuklo sázení stromků, které jsme neměli. Čistili jsme tedy mýtinu a kopali díry s tím, že stromečky se zasadí na jaře. Pak někoho napadlo přesazovat semenáčky, kterých bylo kolem spousta. Děti si oživily hru Vodník z tábora a z potoka bez dlouhého přemlouvání nosily vodu, z lesa hrabanku, dobývaly a následně sázely stromečky, zalévaly a nakonec k nim zarážely kolíky. A dospělí samozřejmě pracovali taky. Pozvali jsme Jaru na večer k ohni, aby nám zahrál na kytaru, ale všichni jsme byli tak zmožení, že z toho sešlo. Po večeri nás zmátla brzká tma a děti zalezly do pelíšků ještě před osmou hodinou. Dospělí je brzy následovali.

V sobotu ráno se některým nechtělo z pe-lechu, takže ranní píseň a rozcvičku - oblíbený pásák na vytření louky - jsme spáchali až po snídani. Sbalili jsme naše ležení a vyslali děti napřed. Většinu cesty znaly z tábora. Tři nejmenší - Kýblik, Markétka a Míša, kterým ostatní prý utíkali, se situací rozhodli řešit po svém. Chytlí stopa. Naštěstí to přežili a všichni pak dostali instrukce, že bez jednoznačné výzvy ze strany zodpovědných dospělých stopovat nikdo nesmí. Na sraz nad Pohoru dorazili i dospěláci, kteří šli po čuchu, a našli se teprv po krátkém zakufrování, při němž objevili pěkné tábořiště i se srubem postaveným k jejich údivu ve strmém svahu. Odložené chůdy Piffa inspirovaly k činnosti na nějaké další schůzce či výpravě. Všichni společně jsme se pak přesunuli blíž k lákavému cíli a utábořili jsme se. Dospělí se v očekávání teplé noci stavěním stanu nezdržovali. Konečně nadešla hodina H a my se vydali za těmi, kvůli kterým s námi po dlouhé době vyjela ven i Katka Hanušová. Zbytek dne a zítřek měl být totiž věnován jízdě na koních.

A taky byl! Ve stáji jsme si prohlédli krásné koně, kořata a psa a čekání na jízdu jsme si zkrátili škrábaním brambor k večeři. Pro dnešek nám koně osedlali místní a my se na dvě části vystřídali po půl hodině na pěti koních. Trenérka a majitelka v jedné osobě si nás prověřila, co umíme a naučila nás základní povely. Zatím jsme jen chodili (teda koně), učili se sedět v sedle, ovládat koně do zatáčky, zkusili si stehenní sed jako nácvik pro zítřejší vysedávání při klusu, zkusili si slalom a chůzi ve stehenním sedu přes kavalety. To je několik nízkých, asi tak 20 cm nad zemí, překážek za sebou. Zatím nám koně pro jistotu vedly místní "koňandy", ale zážitek to byl pro nás velký. Dnes si moc neužily jízdy Helča a Silva, protože ty tady strávily kus prázdnin, zato Katka H. si zajezdila na Renečkovi, kterého si tak oblíbila, že přemýšlí, že

uteče z Moravanu sem na farmu CH. Po setmění jsme s Dášou koukali na hvězdičky a našli jsme jich tolik, že to vystačí na zvláštní přílohu. Nejpodstatnějším zjištěním dneška byla alergická reakce Markétky na koně, naštěstí bez vážných komplikací a s jedním poučením, že alergik by měl mít u sebe svoje účinné léky (jako Markétka), protože nikdo neví, jaký alergen ho překvapí příště.

Ráno si někteří nadšenci přivstali a šli pomoci vykydat koně. Po sbalení a snídani (tradičně byl vlčí mor, který Medvíďata odmítla konzumovat) jsme se celí netrpělívi šli chystat na dnešní hodinu jízdy. Tentokrát jsme pomohli koně natchystat a osedlat. Rozjezdili jsme se v kroku a na závěr jsme zkoušeli klusat. Katka, Silva a Helča dokonce cválaly a skákaly přes překážky. Dnes se svezl i Tadeáš. Dvě hodiny neúprosně skončily, rychle jsme se naobědvali a vydali se tři kilometry na vlak do Cetkovic. Cestou foukal vítr, takže jsme měli krásně červené tváře a po příjemně náročném víkendu byla nejednomu z nás zima na oči, tedy chtělo se nám spát. V Brně jsme ještě Klárku, která za náma přijela ze slunného jihu (z Brumovic), posadili na autobus a rozprchli se domů.

Počasí nám přálo, svítilo sluníčko a všude byly krásně vybarvené stromy, zvláště javory se povedly. Chodil ale kolem nás nějaký bacil. Příště bychom si měli si na takové potvůrky dávat víc bacha a zamezit jejich šíření např. nošením vlastních lahví s pitnou vodou. Pawča

Obrázek koně kreslila Silva Petrová.

CO JE TO „TWISTER“

Varování na úvod: anglické sloveso „twist“ má ve velkém slovníku angličtiny pouhých 25 významů (nejpodstatnější z nich jsou: stáčet, svíjet, splétat, ovíjet, smotat, otáčet kolem osy, vymknout, vytočit, otočit židli/význam, převrátit osud, tancovat twist). Podstatné jméno „twister“ lze v podstatě odvodit od každého z nich. Samotné podstatné jméno „twister“ má podle slovníku oficiálně naštěstí už jen čtyři významy:

- 1) člověk vyrábějící stáčením provazy (čemuž odpovídá krásný, skoro zapomenutý výraz „soukeník“),
- 2) míč s falší,
- 3) tornádo a
- 4) podvodník.

Proč má nést časopis kmene Ligy lesní moudrosti takový název? Pro nás je „Twister“ v první řadě hra, kterou jsme dokázali strávit celé veselé odpoledne, vyplácet na ní celý film a ke které se chceme vracet. Hra, o které lze říct právem, že je ze života. Vždyť i v životě se každý pokouší zaujmout svůj prostor a vytlačit ty ostatní, aby jej zvětšil. Jde jen o to, brát to jako hru a ne jako důvod k nepřátelství na celý život.

Chtěli bychom, aby byl náš Twister nejen hrou a/nebo životem, nýbrž vším, čím podle všech svých významů může být. Ničivým větrem pro naši pohodlnost a lhostejnost, rozhodujícím řezaným míčkem v zápase o aktivitu a proaktivitu každého z nás, soukeníkem spřádajícím příběhy z minula i z budoucna a třeba i šejdířem - jako Nasredin či Till Eulenspiegel, kteří chodili světem a stříleli si z lidských nectností. D.

ZÁVĚREM

Čas letí. Není to tak dávno, co vyšlo první číslo Twisteru a co mi došla Peťova zdrcující kritika (špatný textový editor hrozící rozpadem stránek při otevření na jiném počítači, osamělá jednopísmenková slova na konci řádků, příliš dlouhé řádky, pouze papírová verze, atd. atp.). Než jsme stačili probrat details, začala složka s příspěvky do 2. čísla nekontrolovatelně tloustnout. Současně jsme (díky Yučikalové vydatné pomoci) vytvořili první verzi internetové stránky (i ta nyní netrpělivě podupává, hrabe, řehtá a čeká, kdy ji doděláme), absolvovali pár prvních akcí (díky všem za ně, byly tak pohodové, jak jsme si to představovali), objevili se první noví členové, které bychom taky chtěli v Twisteru představit... V klubovně visí dvacet obrázků z první schůzky, které naše děti malovaly prsty a potmě a teď k nim vymyslely poetické až morbidní názvy, které by stály za zveřejnění, aby se zasmáli i ti z našich přátel, kteří nemohou na schůzku přijít. Piff -

paměťliv našeho záměru vložit do každého čísla tzv. přílohu, kterou si děti mohou založit do deníků - stvořil článek na téma heraldika (ať dělám, co dělám, na jeden list se to ne a ne vejít a tiskárně se to taky nelíbí, Piffe...), tak jaksi z okolností vyply-

nul článek o hvězdách (podrobněji o jednotlivých souhvězdích, až se to někam vejde) a v klubovně zatím náš maskot Tadeáš položil základ docela slušné sbírce plodů (dnes našel jen malou šišku, má pouhých 32 cm na délku...), která si jistě zaslouží zdokumentovat, zvláště když se k ní příště chystají přispět všichni (ježíšikriste, kam to nacpu...). Piff vzal ztečí arboretum a brble něco o platanech a jiných exotech a mezi řečí sepisuje kmenové stanovy, Pawča chystá přílohu o stavebních slozích...

A když k tomu všemu člověk sedne, čas se splaší ještě víc. Hodinu si hrajete s textem, který se sype jak písek (ano, Peťo, bude PageMaker, trpělivost), tu něco vynecháte, tam něco opravíte (ať žije cenzura), tam doplníte čárku a polidštíte gramatiku, strávíte pár příjemných chvil hledáním znaku pro uzemnění napřed v encyklopedii a pak v clipartech, přičemž samozřejmě najdete všechno možné, ale ne to, co hledáte (nakonec to radši necháte tak), a pak se to celé nedá vytisknout - mezitím vám sice trochu omrznou ruce, ale vstát se vám od toho nechce, dyť už to hned bude - a noc začne pod rukama podezřele průhlednět až průsvitnět, až se zcela zraní/vyraní/poraní (místo červánků simulujících krev dnes jen přítulné obvazy z mlhy)... Ajajaj, grafomanie je strašná choroba a pro životní prostředí silně škodlivá. Závídím nejen činčilám, nýbrž i delfinům, přátelům... Neumí psát - a možná to ani nepotřebují. Co si neřeknou, jako by nebylo. D.

PROGRAM DO LEDNA 2001

(změna programu vyhrazena)

Schůzky pravidelně každé úterý v témže čase v klubovně na rohu Tomáškové a Pastrnkové.
Zaměření: hry, písničky, příprava na nejbližší víkendové akce, rukodělné a jiné činnosti.

14. 10. 2000 (sobota)	Jednodenní cykloakce připravená dětmi
- sraz v klubovně 8:00	
- s sebou kolo, náhradní duše, jídlo a pití, pláštěnka, pevné boty pro případ deště, kdy bychom šli pěšky, pláštěnka, batůžek na záda, šátek	
- návrat do klubovny 17:00 + překvapení	
18. 10. 2000 (středa)	Koncert AG Flek
24. 10. 2000 (úterý)	Koncert Mošny a Dobrý večer kvintet
- po schůzce	
26. 10. - 29. 10. 2000	Hubertova jízda - loučení s letním časem
- sraz Zvonařka 7:45, návrat 16:08 hlavní nádraží vlakem od Náměště	
- jídlo s sebou: chleba (děti 1/2, dospělí celý), 1 snídaně, 1 oběd, brambory (na 1 jídlo příloha), plátek masa na opékání, slanina cca 100 g, 2 cibule, 6 svačin (oplatek, ovoce), koření, sůl, česnek; společné jídlo se rozdělí na schůzce před výpravou, malá láhev s <u>čistou</u> vodou	
- výbava s sebou: dobré boty do terénu, teplé oblečení (+ ledviňák), pláštěnka, igelit; stany + společné vybavení se rozdělí na schůzce před výpravou	
- vede <i>Piff</i>	

11. 11. (sobota)	Dech dávných časů
- jednodenní akce s večerní vycházkou po Brně	
- heraldika, příprava na následující víkendovku	
24. - 26. 11. 2000	Rytířská klání a divadelní hrátky
- vyvrcholení podzimního programu a poslední výprava v tomto roce, desetiletí, století a tisíciletí	
- vede <i>Piff</i>	
5. 12. 2000 (úterý)	Uzlařský desetiboj
9. 12. 2000 (sobota)	Došlo k nejhorsímu...
- ruční a výtvarné práce v rámci přípravy vánoc, drobné dárky, obaly na dárky apod.	
19. 12. 2000 (úterý)	Předvánoční posezení
- poslední schůzka s posezením pod stromečkem	
13. 1. 2001 (sobota)	Brněnské podzemí
- prémiová akce - prolízačka brněnskými sklepy a podzemními prostory pod vedením odborníka	
26. - 28. 1. 2001	Zimní táboření se vším všudy
- zimní táboření se vším, co si chcete vyzkoušet	

Obsah:

Úvodník	1
Stoupání na horu (navajská verze)	2
Představujeme: ohnivéc kmene	3
Drakiáda	4
Uzemnění	5
Soutěž o nejlepší mušku	6
Desatero přípravy akce	7
Dá se v Brně spadnout do lednice?	8
Anketa	9
Stromky a koně	10
Co je to „twister“	11
Závěrem	11
Program do ledna 2001	12
Příloha:	Heraldika

Příští číslo (vyjde v listopadu 2000):

zápis z cyklovýpravy, z Hubertovy jízdy, z říjnové soutěže a dalších akcí a snad už se tam konečně vejdu: pravidla členství v kmene Nová země, seznam kontaktů na lidi kmene blízké, trampská hymna Vlajka, povídky o hvězdách, co s sebou na jednodenní výpravu a vůbec všechno, co se za říjen vyvrbí...

TWISTER č. 02/ročník 00 - občasník kmene Ligy lesní moudrosti Nová země Brno (reg. č. 613), kontaktní adresa: Tomášková 7, 615 00 Brno, fax 05 4524 5842, mail senta@petrova.cz, **www.volny.cz/novazeme**, určený pro vnitřní potřebu kmene a informování osob kmene blízkých o jeho činnosti. Neprodejné. Vychází v nákladu 50 výtisků v elektronické i papírové formě **8. 10. 2000**. Odpovědný redaktor: Dagmar Petrová, redakční rada: Vlastimil Piff Hanuš, Hana Hanušová, Pavla Pawča Maarová. Tiskové chyby a omyly vyhrazeny.